Бродив якось віл темним лісом, шукаючи паші. Аж раптом з гущавини вискочив лев і кинувся до нього. Бідолашний віл дременув щодуху і вмить зник за деревами. Не встиг лев його схопити.

А той мчав, як навіжений. Коли це впала йому в око печера, що ховалася в густих заростях.

"Якщо я в неї влізу,— подумав віл,— то я врятований. Спробую щастя".

Підбіг до печери й пропхався всередину. Вона була простора, тільки вхід тісний. Але жив у ній цап. Як побачив він переляканого вола, що й досі трусився, грізно закричав:

— Чого тобі треба в моїй печері?

Віл мовчав, не відриваючи очей від входу.

— Ти чуєш, чи ні? — невгавав цап.— Чому зайшов, не спитавши? Це моя оселя! Іншим сюди — зась! Забирайся геть, та мерщій!

Віл ані пари з вуст. Бо що відповісти? Скажеш — сварка може спалахнути, лев почує — адже він десь поблизу шастає. Тож і мовчав віл, а цапа те дратувало дедалі дужче.

— Як не вийдеш сам, то я тебе вижену!

Та й ну штрикати вола рогами! А той і не ворухнеться. Стоїть та дослухається, що надворі діється. А бородань своєї править:

— Геть, поки не пізно! Геть з моєї печери!

Урвався волові терпець, повернувся він до цапа, подивився, подивився та й каже:

— Чи не забрав ти собі в голову, цапе, що це я тебе так налякався? Ба ні! За мною гнався лев — ось кого я боюся! Та хай він тільки звідси піде, отоді взнаєш, що таке цап, а що — віл. Зрозумів, цапе?